

рішення якої дозволить сформувати в суспільстві справді демократичний клімат, призведе до формування громадянської відповідальності громадян за свою країну, за власне рішення на виборах або референдумі, буде сприяти формуванню уваги й інтересу до чужої думки, формуванню політичної та міжособистісної толерантності, яка так необхідна нашому суспільству.

1. Войченко Н.В. Кодекс чести оратора или Об искусстве публичных выступлений. «Журналист», М., 2008. 38 с.

2. Гойхман О.Я. Научно-практические проблемы обучения речевой коммуникации студентов – нефилологов. «Журналист», М., 2000. 130 с.

3. Жаринова Т.О. Нужна ли Риторика Современному Обществу. «Самиздат», М., 2005. 125 с.

4. Мазур Т.В. Профессионально ориентированная риторическая подготовка студентов-юристов в вузе. «Самиздат», Л., 2001. 150 с.

Лобода Ганна

здобувачка вищої освіти 1-го курсу,
група ЮД-046, юридичний факультет

Леонова Наталія Валеріївна

к. філол. н., доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін,
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ВЗАЄМОДІЯ МОВНИХ І МЕНТАЛЬНИХ СТРУКТУР У ФОРМАТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ

Українське суспільство протягом тривалого часу зазнавало тотальної послідовної денаціоналізації, що призвело до деформації національної свідомості українців, яка, як відомо, є стрижнем будь-якої нації, її потужним внутрішнім феноменом, а позбавлений національної свідомості народ не може створити національної держави.

Пригадаймо, що державотворчі невдачі українців значною мірою визначалися низьким рівнем національної свідомості. Визначальним чинником у формуванні національно свідомої особистості була і залишається рідна мова. Відтак одним з основних завдань чи не кожної нормативної гуманітарної і негуманітарної дисципліни, яка викладається в Україні, є формування світогляду особистості майбутнього фахівця. Національна свідомість, будучи феноменом історично складним, багатоплановим і неоднозначним у своїх виявах, була і залишається предметом особливого зацікавлення соціологів, етнологів, політологів.

Цікавим для студентів буде розбір молодіжного сленгу, який тривалий

час розвивався на російськомовній основі, адже виживання і зміцнення комунікативної потужності нашої мови залежить також і від розвитку жаргонної лексики, крім того, функціонально-стилістичний параметр жаргонної лексики пов'язаний зі сміховою першоосною, що, своєю чергою, є важливою складовою національної культури. Проблема формування національної свідомості є складним і багатограним процесом, основа якого закладається в родинному колі та доповнюється в роки навчання. Очевидно, що засвоєння академічного курсу з української мови за професійним спрямуванням не вичерпує виховні можливості мовної освіти у процесі формування національно свідомої особистості, адже мовленнєвий розвиток є перманентним процесом, на який впливають не лише спеціально організовані засоби, а й сукупність усіх інших впливів. Важливо, аби вивчення мови у вищій школі ґрунтувалося не лише на засвоєнні граматики і правописних норм, що є, безсумнівно, спрощеним і звуженим, а й на розумінні мови як національного духовного феномена й ідентифікатора. Крім того, необхідною умовою формування національно свідомої еліти є українознавча основа не лише дисципліни «українська мова», а й усього навчання у ВНЗ. Таким чином, виховання любові до рідної землі, свого народу повинно здійснюватися комплексно, тобто із застосуванням мережевої моделі викладання, що забезпечить повноту і цілісність даного процесу.

1. Кресіна І. Українська національна свідомість і сучасні політичні процеси: Етнополітологічний аналіз. К.: ВШ, 1998. 392 с.

2. Масенко Л. Мова і суспільство: Постколоніальний вимір. К.: «КМ Академія»; «Просвіта», 2004. 163 с.

3. Мацько Л. Українська мова у вищій школі України. *Дивослово*. 1996. № 11. С. 24-26.

4. Мацько Л. І. Українська мова: формування національної свідомості. Педагогіка і психологія. 1996. № 1. С. 67-70.

5. Пасинок В. Г. Мовна підготовка студентів як загальнопедагогічна проблема. Харків, 1998. 154 с.